

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην»· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαιστειὸν τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρῴου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτήν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν»· «ἵνα καὶ ἐκποδῶν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος»· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιοῦ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

«Πρόσχωμεν»*

Μία επίσημος απάντησις
πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο

*«Ἡ πολυπόθητη ἔνωση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας
μὲ τοὺς Παπικοὺς ἢ τοὺς Προτεστάντες
καὶ ἡ ἀποκατάσταση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητας
δὲν ἐπιτυγχάνονται μὲ τὴν παράκαμψη
τῶν δογματικῶν διαφορῶν,
οἱ ὁποῖες μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τοὺς ἑτεροδόξους,
οὔτε μὲ τὴν ἐνασχόληση ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο
μὲ κοινωνικὰ θέματα οὔτε μὲ διπλωματικὲς ἀβρότητες
οὔτε μὲ τὴν ἀνταλλαγὴ ἐπισκέψεων
οὔτε μὲ τὴ διατύπωση κοινῶν διακηρύξεων,
ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιστροφή ὅλων τῶν αἰρετικῶν
στὴν Ὁρθόδοξη Πίστη,
ἀπὸ τὴν ὁποία παρεξέκλιναν
μὲ τὶς διάφορες αἰρετικὲς δοξασίαις τους»*

*Τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου
Κυρηνείας (Κύπρου) κ. Παύλου*

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΗ Ἐκκλησία, ἀπὸ τὴν Ὁποία ἀνὰ τοὺς αἰῶνες ἀποκόπηκαν οἱ διάφοροι αἰρετικοί, οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ προσεύχεται γιὰ τὴν ἐπιστροφή τους στοὺς κόλπους Της.

Ἡ εὐκταία, ὅμως, αὐτὴ ἐνότητα δὲν ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν παραθεώρηση τῶν Ὁρθοδόξων δογμάτων, τὴ σχετικοποίησι τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας καὶ τὴν περιφρόνησι τῶν Ἱερῶν Κανόνων, μὲ συνέπεια ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ κινδυνεύουμε νὰ ἀπολέσουμε τὴ σωτηρία μας.

Τὰ μέλη τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ πρὸ πάντων οἱ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐντεταλμένοι Ποιμένες, στὶς ἐκάστοτε κρίσιμες στιγμὲς τῆς Ἱστορίας, καλούμεθα νὰ

αίρόμαστε στο ύψος τῶν περιστάσεων, νὰ ὁμολογοῦμε καὶ νὰ ὑπερασπιζόμαστε μὲ παρρησία τὴν ἀκρίβεια τοῦ Δόγματος, ὄχι μόνο πρὸς σωτηρία ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μὴ στερήσουμε ἀπὸ τοὺς ἑτεροδόξους τὴ δυνατότητα νὰ ἐπιστρέψουν στὴ λογικὴ Μάνδρα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ σωθοῦν.

* * *

Η ΚΑΤΑ κόρον ἐπίκληση τοῦ Κυριακοῦ λογίου *«ἵνα πάντες ἔνωσιν»* (Ἰωάν. ιζ' 21), ἀπὸ τοὺς θιασῶτες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἀνοίγματά τους πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους, δὲν ἔχει βάση θεολογική.

Διότι ἡ ἐνότητα, γιὰ τὴν ὁποία ὁμιλεῖ ὁ Κύριος, δὲν νοεῖται ὡς ἓνα συνονθύλευμα διαφόρων ὁμολογιῶν καὶ θρησκευιῶν, ἀλλὰ ὡς *«ἡ ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ ἡ κοινωμία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»* μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ ποιμνίου τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, στὴν ἐμπέδωση τῆς ὁποίας πρέπει πρωτίστως νὰ ἐπικεντρώνεται ἡ ποιμαντορικὴ μέριμνα καὶ φροντίδα τῶν Ἱεραρχῶν.

Δυστυχῶς, ὅμως, τὸ χωρίο χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ὑποστηρικτὲς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὸ διάλογο γιὰ τὴν προσέγγιση Ὁρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων, ὄχι γιὰ νὰ θέσουν τὶς προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀληθινὴ ἐνότητα καὶ νὰ ὁμολογήσουν τὴν *«νικήσασαν τὸν κόσμον»* (Α' Ἰωάν. ε' 4) Ὁρθόδοξη πίστη τους, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπιτύχουν μιὰ ἐπιφανειακὴ, ἐπιδερμικὴ ἐνότητα, ἡ ὁποία παραθεωρεῖ τὶς δογματικὲς διαφορὲς καὶ προβάλλει τὴν ἀνάγκη συνεργασίας γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση κοινωνικῶν καὶ ἄλλων θεμάτων, τὰ ὁποία ἀπασχολοῦν τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο.

Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὅμως, ἐνθαρρύνεται ὁ θρησκευτικὸς συγκρητισμὸς καὶ ἐμπεδώνεται ἡ σχετικοποίησις τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως μὲ τὶς συνακόλουθες τοιοῦτων συναντήσεων λατρευτικὲς συνάξεις καὶ συμπροσευχὲς μὲ ἑτεροδόξους, παρὰ τὴ ρητὴ ἀπαγόρευση τῶν ἱερῶν Κανόνων (ΜΕ' καὶ ΞΕ' Ἱεροὶ Κανόνες τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων).

* * *

ΣΤΗΝ ἱατρικὴ ἐπιστήμη, ὅταν ἀκρωτηριασθεῖ ἓνα μέλος τοῦ σώματος, δὲν ἐπιχειρεῖται ἐξωτερικὴ μόνο συρραφὴ τοῦ δέρματος μὲ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα, ἀλλὰ συντελεῖται πολὺωρη μικροχειρουργικὴ ἐπέμβαση, ὅπου ἐνώνονται τὰ νεῦρα, οἱ τένοντες, οἱ ἀρτηρίες καὶ οἱ

φλέβες, γιὰ νὰ κυκλοφορεῖ τὸ αἷμα, ὥστε τὸ ἀκρωτηριασμένο μέλος, πραγματικὰ συγκολλημένο πλέον, νὰ ἀναζωογονηθεῖ καὶ νὰ μὴ πάθει γάγγραινα μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κινδυνεύει τὸ ὑπόλοιπο σῶμα νὰ νεκρωθεῖ.

Τοιοτοτρόπως, ἡ πολυπόθητη ἔνωση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μὲ τοὺς παπικοὺς ἢ τοὺς προτεστάντες, καὶ ἡ ἀποκατάσταση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητας δὲν ἐπιτυγχάνονται μὲ τὴν παράκαμψη τῶν δογματικῶν διαφορῶν, οἱ ὁποῖες μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τοὺς ἑτεροδόξους, οὔτε μὲ τὴν ἐνασχόληση ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο μὲ κοινωνικὰ θέματα οὔτε μὲ διπλωματικὲς ἀβρότητες οὔτε μὲ τὴν ἀνταλλαγὴ ἐπισκέψεων οὔτε μὲ τὴ διατύπωση κοινῶν διακηρύξεων, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιστροφή ὅλων τῶν αἰρετικῶν στὴν Ὁρθόδοξη πίστη, ἀπὸ τὴν ὁποία παρεξέκλιναν μὲ τὶς διάφορες αἰρετικὲς δοξασίες τους.

Στὰ θέματα τῆς πίστεως δὲν χωρεῖ κανένας συμβιβασμός. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες διετύπωναν τὶς ἀποφάσεις τους γιὰ τὶς δογματικὲς ἀλήθειες τῆς Πίστεως στὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους μὲ παρρησία, μὲ ἀκρίβεια καὶ σαφήνεια, χωρὶς γενικολογίες καὶ ἀοριστολογίες. Ἐλάμβαναν τὶς ἀποφάσεις τους ὁμοφώνως καὶ ὅποιος δὲν συμφωνοῦσε καταδικαζόταν ὡς αἰρετικὸς καὶ ἀποκοπτόταν ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

* * *

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ τῆς Δύσης, ὑπέστη φοβερὴ ἀλλοίωση πρὶν καὶ μετὰ ἀπὸ τὸ Σχίσμα τοῦ 1054.

Εἰδικώτερα γιὰ τὸν Παπισμὸ, θὰ πρέπει νὰ λεχθεῖ ὅτι ἀποκόπηκε ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι μόνο μὲ τὶς περὶ «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ» ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος («filioque»), πρωτείου ἐξουσίας καὶ ἀλαθῆτου τοῦ Πάπα, τῆς ἀσπίλου συλλήψεως τῆς Θεοτόκου, τῆς θεωρήσεως τῆς ἀκτίστου θείας Χάριτος ὡς κτιστῆς καὶ τὶς ἄλ-

λες αίρετικές διδασκαλίες του· ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ νόθευση τῆς ὀρθῆς Ἐκκλησιολογίας, διὰ τῆς μετατροπῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ Θεανθρώ-
πινο Ὁργανισμὸ καὶ Σῶμα Χριστοῦ σὲ ἓνα ἐγκόσμιο ὄργανισμὸ καὶ
κράτος μὲ κοσμικὲς ἐξουσίες, ὅπως εἶναι τὸ Βατικανό. Ἀρχηγὸς τοῦ
κράτους αὐτοῦ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Πάπας, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου
συγκεντρώνονται σὲ ἀπόλυτο βαθμὸ οἱ τρεῖς μορφὲς κοσμικῆς ἐ-
ξουσίας: ἡ ἐκτελεστική, ἡ νομοθετική καὶ ἡ δικαστική.

Ὁ Παπισμὸς σὲ πλήρη ἀντίθεση πρὸς τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου
καὶ τὸ παράδειγμα, ποὺ μᾶς ἄφησε, ὑπέπεσε στὸν δεῦτερο ὑπὸ
τοῦ διαβόλου πειρασμό.

Ἐπεθύμησε, ἐπεδίωξε καὶ ἐπέτυχε *«πάσας τὰς βασιλείας τοῦ
κόσμου καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν»* (Ματθ. δ' 8), μὲ ὅλες τὶς ἀρνητικὲς
συνέπειες γιὰ τὴ σωτηρία ὅσων εἶναι ἐμπειπιστευμένοι εἰς αὐτόν.

Ποῦ εἰς τὸν αἰῶνα ἀκούσθηκε ἡ Ἐκκλησία νὰ εἶναι κράτος; Ὁ
Ρωμαιοκαθολικισμὸς, ὅπως ἔχει διαμορφωθεῖ σὲ κρατικὴ-πολιτικὴ ἐ-
ξουσία, δὲν μπορεῖ νὰ λογίζεται ὡς Ἐκκλησία.

Ὁ Παπισμὸς ξέφυγε ἀπὸ τὴν πραγματικὴ περὶ τῆς Ἐκκλησίας
διδασκαλία τοῦ πρᾶου καὶ ταπεινοῦ Ἰησοῦ, ὁ Ὅποῖος δὲν εἶχε *«ποῦ
τὴν κεφαλὴν κλίνῃ»* (Ματθ. η' 20).

* * *

ΟΣΟΙ τρέφουν τὴν ψευδαίσθηση καὶ καλλιεργοῦν τὴν ἰδέα καὶ
στὸν πιστὸ λαὸ ὅτι μὲ κοσμικὰ κριτήρια καὶ τὴ συνεργασία γιὰ
τὴν ἐπίλυση τῶν σύγχρονων κοινωνικῶν προβλημάτων θὰ ἐπιτευ-
χθεῖ ἡ ἐνότητα, ἃς ἔχουν ὑπόψη ὅτι ὁ Πάπας θεωρεῖ τὴν λεγόμε-
νη ἐνότητα μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς ἐγκατάσταση τοῦ
παπικοῦ θεσμοῦ στὴν Ἀνατολὴ καὶ ὑποταγὴ ὅλων τῶν Ὁρθοδό-
ξων, οἱ ὁποῖοι πλέον θὰ ὑπάγονται στὴν ποιμαντικὴ δικαιοδοσία
του ὡς Οὐνίτες.

Ἄμεση ἐπιδίωξη τοῦ Πάπα εἶναι ἡ ἀποδοχὴ του ὡς παγκόσμιου
θρησκευτικοῦ ἡγέτη ὅλων τῶν Χριστιανῶν καὶ ἀπώτερη, ἡ ἀποδοχὴ
του ὡς ἡγέτη ὅλων τῶν θρησκευτῶν.

Μήπως μερικοὶ Ὁρθόδοξοι ζήλεψαν τὴν κοσμικὴ αἴγλη τῶν πολι-
τικῶν ἢ τοῦ Πάπα ὡς πολιτικοῦ; Μήπως μερικοὶ νομίζουν ὅτι ὁ
Πάπας –παρὰ τὰ περὶ ἀντιθέτου διδάγματα τῆς ἱστορίας– θὰ προσ-
τρέξει εἰς βοήθεια καὶ συμπαράσταση τῶν Ὁρθοδόξων;

Ἐὰν πιστεύουμε πῶς ὁ Πάπας θὰ μᾶς βοηθήσει νὰ λύσουμε τὸ

Κυπριακὸ ἢ τὰ Ἑλληνοτουρκικὰ μὲ τὸ νὰ τὸν προσεταιρισθοῦμε, διαπράττουμε φοβερὸ λάθος καὶ περιφρονοῦμε τὴν ἱστορία.

Ἄξιζει νὰ θυμηθοῦμε ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τῶν Παπικῶν ἔναντι τῶν Βυζαντινῶν στὴ Σύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας (1438-1439) ὑπῆρξε σκαιώδης. Δεκατρία χρόνια ἀργότερα, στὶς 12 Δεκεμβρίου 1452, ὁ τελευταῖος αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου, Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, θέλοντας νὰ ἐπιβάλλει τὴ συμφωνία τῆς Φλωρεντίας ὀργάνωσε συλλεῖτουργο μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν στὸν ἱερὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Τὸ ποίμνιο, ὅμως, τῆς Κωνσταντινούπολης ἀρνήθηκε νὰ συμμετάσχει καὶ μέχρι τὶς παραμονὲς τῆς Ἄλωσης δὲν ἤθελε κἄν νὰ μπεῖ στὸν Ναό, γιὰ τὸν θεωροῦσε *«μιαρό»*.

Ἄς προσέξουν οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ κυβερνῶντες νὰ μὴ ἐπεμβαίνουν στὰ θέματα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ νὰ πιέζουν γιὰ ἀβιβαρίες, χάριν δῆθεν ἐθνικῶν συμφερόντων, γιὰ τὸ μόνο ποῦ ἐπιτυγχάνουν εἶναι ἡ ἐγκατάλειψη τῆς Θείας Χάριτος καὶ ἀποτελέσματα ἀντίθετα ἀπὸ αὐτά, ποῦ ἐπιδιώκουν. *«Μὴ πεποιθήατε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία»*, ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ ἡ Γραφή (Ψαλμ. ρμ' 3).

Κάθε φορά, ποῦ οἱ Ὁρθόδοξοι ἐκλιπαροῦσαν τοὺς παπικούς, ἀναμιγνύοντας μάλιστα τὰ θέματα τῆς πίστεως μὲ τὴν πολιτική, γιὰ νὰ λάβουν δῆθεν τὴν παπικὴ βοήθεια καὶ προστασία, προέκυπτε τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Ὁ Θεὸς ταπεινώνει καὶ ἀποστρέφεται ὅσους ὑποβιβάζουν τὴν πίστη. Ἀντιθέτως, ἐπιβραβεύει καὶ ἀναγνωρίζει ὡς δικούς Του, ὅσους ὁμολογοῦν τὴν πίστη τους. *«Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς»* (Ματθ. ι' 32).

* * *

ΟΙ ΕΝΑΓΚΑΛΙΣΜΟΙ, οἱ ἀσπασμοί, οἱ συμπροσευχές, τὰ ἐκατέρωθεν φιλοφρονητικὰ λόγια, οἱ διπλωματικὲς ἀβρότητες καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ δώρων δὲν μποροῦν ποσῶς νὰ μειώσουν τὴ σημασία καὶ τὴ σπουδαιότητα, τὴν ὁποία ἐνέχει ἡ ἐνότητα τῆς Πίστεως ὡς προϋπόθεση γιὰ τὴν πολυπόθητη, ἀληθινή, ὅμως, ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν.

Οἱ δογματικὲς ἀλήθειες δὲν μποροῦν ἐπιδεικτικὰ νὰ περιφρονοῦνται καὶ νὰ παραθεωροῦνται μὲ τὴν προσδοκία τῆς σταδιακῆς ἄμβλυνσης τοῦ Ὁρθοδόξου αἰσθητηρίου τοῦ ποιμνίου, τῆς προλεί-

ανσης τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς ἀποδοχῆς μιᾶς εὐθραστης καὶ ἐπιφανειακῆς ἐνώσεως.

Στὴν Ἐκκλησία δὲν χωράει διπλωματία. Ὑπάρχει ἡ γλώσσα τῆς εὐθύτητος. Οἱ ἀληθινοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ὅσο καὶ ἂν εἶναι κατὰ κόσμον πτωχοί, δὲν αἰσθάνονται μειονεκτικὰ μπροστὰ στοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς. Καυχῶνται ἐν Κυρίῳ ὅτι εἶναι μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, γνωρίζουν ὅτι Αὐτὴ κατέχει πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὴν διαπραγματεύονται, ἀλλὰ προσπαθοῦν νὰ τὴ μεταδώσουν ἱεραποστολικῶς σὲ ὅσους τὴν ἀγνοοῦν.

Ἡ ἐμμονή, λοιπόν, στὴν ἀκρίβεια τοῦ Ὁρθοδόξου δόγματος δὲν πρέπει νὰ ἐρμηνεύεται ὡς φανατισμὸς ἢ μισαλλοδοξία, ἀλλὰ ὡς πραγματικὴ ἀγάπη πρὸς τοὺς πεπλανημένους, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Μέγας Βασίλειος μᾶς παρέδωσε στὸ κείμενο τῆς Θείας Λειτουργίας τὴν προσευχή: *«τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καὶ σύναψον τῇ ἀγίᾳ σου καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ».*

Μακάρι οἱ αἰρετικοὶ παπικοὶ νὰ ἀντιληφθοῦν τὰ λάθη τους, νὰ ἀποπτύσουν τὶς πλάνες τους, νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, καὶ νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν ἀδιαίρετη Ἀποστολοπαράδοτη ἀλήθεια, ὅπως διατυπώθηκε στοὺς ὀκτῶ πρώτους αἰῶνες καὶ διαφυλάσσεται μέχρι σήμερα στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

* * *

Ἡ ΕΝΟΤΗΤΑ θὰ πρέπει νὰ οἰκοδομηθεῖ, ὄχι μὲ βάση τὰ εὐθραυστα κοσμικὰ κριτήρια, ποὺ μὲ τὴν πρώτη δυσκολία θὰ θρυμματισθεῖ, ἀλλὰ μὲ βάση τὰ γερά θεμέλια τῆς Πίστεως, ὥστε νὰ εἶναι ἐδραιωμένη καὶ ἀσάλευτη.

Τὸ νὰ σπεύδουμε νὰ ἐκπληρώσουμε δῆθεν τὴν ἐπιθυμία τοῦ Κυρίου *«ἵνα ἔν ὧσι»*, παραθεωρῶντας τὶς προϋποθέσεις ποὺ ἔθεσε ὁ Χριστός, *«καθὼς ἡμεῖς ἔν ἐσμεν»* (Ἰωάν. ιζ' 22), *«εἰς ἀέρα δέρομεν».*

Ἡ ἐνότητα, γιὰ τὴν ὁποία ὁμιλεῖ ὁ Θεάνθρωπος, δὲν εἶναι ἐπουσιώδης, ἐξωτερικὴ καὶ ἐπιφανειακὴ, ἀλλὰ οὐσιώδης καὶ πραγματικὴ, ὅπως ἀκριβῶς ὑπάρχει διὰ τῆς περιχωρήσεως στὰ πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τηρουμένων βεβαίως τῶν ἀναλογιῶν.

Γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ, λοιπόν, ἡ ἀληθινὴ ἐνότητα, πρέπει νὰ γίνουν ὅλοι Ὁρθόδοξοι, ὅπως ἦταν στὴν πρώτη ἀρχαία Ἐκκλησία.

«Στῶμεν καλῶς. Στῶμεν μετὰ φόβου». «Πρόσχωμεν».

Ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ, «Ἰδὼν γὰρ τὸν ἀποστάτην πε-
σόντα, ...καὶ εἰπὼν, Πρόσχωμεν, ὕμνησε μετὰ φωνῆς τὸν
τῶν ὄλων Κύριον, ὡσανεὶ λέγων· ὅτι πρόσχωμεν ἡμεῖς οἱ
κτιστοὶ γεγονότες, τί πεπόνθασιν οἱ μεθ' ἡμῶν μέχρι τοῦ
νῦν φῶς ὑπάρχοντες, καὶ νῦν γενόμενοι σκότος» (Μηναῖον
τοῦ Νοεμβρίου, ἔκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθήναι 1960, σ. 57).

Εἶθε ὁ Κύριος νὰ μᾶς φωτίζει ὅλους, γιὰ νὰ «ὀρθοτομοῦμε τὸν
λόγον τῆς ἀληθείας».

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ 1671/5.1.2007, σελ. 1 καὶ 5. Ἐπιμέλ. καὶ
ὑπότιτλος ἡμέτ.